

Український Народо! Браття й Сестри!

Страшні, жахливі вістки надходять з України. В отій Україні, про яку говорили, що вона медом і молоком пливе, що була колись житницею цілої Європи, страшний, неймовірний голод.

„Люди в нас падають як мухи, їдять листя й полу, я сама вже дві зимі його їм, вмирають на вулицях і там же ховають їх без попа, кладучи по 5 душ в одну яму. По 20 душ в один день умирають; люди людей їдять. Матері дітей бояться пускати на вулицю. Багато хат пустих, з яких люди уже вимерли.

Колись Україна була перша, усіх кормила — а тепер восталася гола і голодна“, пише мати-селянка своєму синові за кордон.

„Україна, країна, яка завжди топилася в багатстві, сьогодні звичайна пустиня. Селянин змордований, переслідуваний, зголоднений бажає добровільно собі смерті. Села на Україні тихі, як цвинтарі.

Україна ограбована цілковито, жне в скрайній нужді. Колись, українець, був паном на своїй землі, сьогодні, переїзджаючи через Україну, бачите, як цілі хмари селян вдираються до потягів і жебрають в подорожних. Голод, який тепер панує на Україні, є без порівняння більший за 1921—1922 рр. — Нужда поневоленого й здесяткованого населення переходить всяку уяву“,

пише англійський економіст Джон Гейріт.

Такими вістками переповнена своя і чужа преса. Передсмертні судороги українського народу й крик жертв московсько-більшевицької грабінної господарки й терору, прорвав хінський мур большевицьких кордонів.

Тут і там появляються в Європі голоси, що звертаються до культурного світа, щоби він зорганізував негайну поміч голодним

України. Колись, у часі стихійного голоду в Росії, в глибині Індії, чи Китаю, багаті на хліб країни приходили зі щедрую допомогою. Сьогодні культурний світ байдужий до страждань українського народу і до сліз і крові, що там ллються. Що більше, деякі держави цілюються з катами й заключають договори на знищення українського народу.

Колиж світ сліпий й глухий, обов'язком нашим, усіх тих українців, що опинилися поза межами большевицького пекла, хай буде, здоймити крик протесту проти нищення нашої ширшої батьківщини-України й її безборонного й безвільного населення, здоймити крик і шум, щоби від його подуву сліпі прозріли й глухі почули. І коли ми без ріжниць на табори, партії й групи обєднаємося в бажанню помогти нашим братам під большевицькою кормигою, то тоді цей крик і шум протесту переміниться в сильну волю-бурю, яка кінець кінцем змете московських насильників і „помоляться знов на волі невольничі діти“.

По всіх землях, де живуть українці створилися Укр. Громадські Комітети Рятунку України, яких завданням є, звернути увагу цілого культурного світа на страждання й муки українського народу, звернути на цю ганьбу XX-го століття, де з голоду збожеволіли люди їдять трупи померших, їдять людське м'ясо і прорвати ледяну оболону їх байдужих душ.

Ці комітети збирають також жертви, щоби прийти з дійсною допомогою голодним братам.

І в нас створився Громадський Комітет Допомоги Рятунку України, до якого входять заступники всіх українських установ в Румунії. Цей комітет рішив у понеділок, дня 28. серпня 1933. устроїти в Чернівцях панахиду по всіх жертвах большевицького терору і голоду, як також й тих, що зложили свої буйні, юнацькі голови за волю України в боротьбі з червоною московською навалою. Такі самі панахиди відбудуться в блищеозначений час по всіх українських селах і місточках.

Панахида

відбудеться

в греко-католицькій парохіяльній церкві в годині 8-ій,
в православній церкві в годині 10-ій перед полуднем.

У годині 12-ій в полудне відбудеться в „Народнім Домі“ в Чернівцях, вулиця Петровича ч. 2

Велике

Протестаційне Віче

Браття й Сестри! Українці й Українки!

День 28. серпня 1933. для нас день смутку, але zarazом і днем національного обов'язку й чину. У цей день кидаємо всі роботи і денні турботи й спішимо, всі здалека й зблизька, пішки, возом, чи залізницею до Чернівців, щоби помолитися перед Всевишнім за душі впалих у бою й закатованих та замучених в царстві московських червоних катів.

Помолитися за наших братів, що вються тепер у муках і передсмертних судорогах, щоби Всемилостивий простив їм їх гріх, що вони

далися спокусити манливим словам червоних дияволів і тепер відпокутують за це.

Помолитися, аб Господь Бог додав нам усім сили звалити московську неволю.

Спішим до Чернівців з Богом у серці, щоби тут піднести також свій могутній голос протесту проти звірств московсько-більшевицьких вайздників, що напустилися знищити Україну, та голодом, огнем і мечем винищити її трудолюбиве населення.

Тільки старці і малолітні діти остають у день 28. серпня дома. Усі решта спішать як один на

Всенаціональний, протестаційний фронт!

Браття й Сестри!

Страшні, жахливі вістки надходять з України. В отій Україні, про яку говорили, що вона медом і молоком пливе, що була колись житницею цілої Європи, страшний, неймовірний голод.

„Люди в нас падають як мухи, їдять листя й полу, я сама вже дві зими його їм, вмирають на вулицях і тамже ховають їх без попа, кладучи по 5 душ в одну яму. По 20 душ в один день умирають; люди людей їдять. Матері дітей бояться пускати на вулицю. Багато хат пустих, в яких люди уже вимерли.

Колись Україна була перша, усіх кормила — а тепер осталася гола і голодна“, пише мати-селянка своєму синові за кордон.

„Україна, країна, яка завжди топилася в багатстві, сьогодні звичайна пустиня. Селянин змордований, переслідуваний, зголоднений бажає добровільно собі смерті. Села на Україні тихі, як цвинтарі.

Україна ограбована цілковито, жие в скрайній нужді. Колись, українець, був паном на своїй землі, сьогодні, переїзджаячи через Україну, бачите, як цілі хмари селян вдираються до потягів і жебрають в подорожних. Голод, який тепер панує на Україні, є без порівняння більший за 1921—1922 рр. — Нужда поневоленого й здесяткованого населення переходить всяку уяву“,

пише англійський економіст Джон Гейріт.

Такими вістками переповнена своя і чужа преса. Передсмертні судороги українського народу й крик жертв московсько-більшевицької грабіжної господарки й терору, прорвав хінський мур большевицьких кордонів.

Тут і там появляються в Європі голоси, що звертаються до культурного світа, щоби він зорганізував негайну поміч голодним

України. Колись, у часі стихійного голоду в Росії, в глибині Індії, чи Китаю, багаті на хліб країни приходили зі щедрою допомогою. Сьогодні культурний світ байдужий до страждань українського народу і до сліз і крові, що там ллються. Що більше, деякі держави цілюються з катами й заключають договори на знищення українського народу.

Колиж світ сліпий й глухий, обовязком нашим, усіх тих українців, що опинилися поза межами большевицького пекла, хай буде, здоймити крик протесту проти нищення нашої ширшої батьківщини-України й її безборонного й безвільного населення, здоймити крик і шум, щоби від його подуву сліпі прозріли й глухі почули. І коли ми без ріжниць на табори, партії й групи об'єднаємося в бажанню допомогти нашим братам під большевицькою кормигою, то тоді цей крик і шум протесту переміниться в сильну волю-бурю, яка кінець кінцем змете московських насильників і „помоляться знов на волі невольничі діти“.

По всіх землях, де живуть українці створилися Укр. Громадські Комітети Рятунку України, яких завданням є, звернути увагу цілого культурного світа на страждання й муки українського народу, звернути на цю ганьбу ХХ-го століття, де з голоду збожеволіли люди їдять трупи померших, їдять людське м'ясо і прорвати ледяну оболону їх байдужих душ.

Ці комітети збирають також жертви, щоби прийти з дійсною допомогою голодним братам.

І в нас створився Громадський Комітет Допомоги Рятунку України, до якого входять заступники всіх українських установ в Румунії. Цей комітет рішив у понеділок, дня 28. серпня 1933. устроїти в Чернівцях панахиду по всіх жертвах большевицького терору і голоду, як також й тих, що зложили свої буйні, юнацькі голови за волю України в боротьбі з червоною московською навалою. Такі самі панахиди відбудуться в блищеозначений час по всіх українських селах і місточках.

Панахида

відбудеться

в греко-католицькій парохіяльній церкві в годині 8-ій,
в православній церкві в годині 10-ій перед полуднем.

У годині 12-ій в полудне відбудеться в „Народнім Домі“ в Чернівцях, вулиця Петровича ч. 2

Велике

Протестаційне Віче

Браття й Сестри! Українці й Українки!

День 28. серпня 1933. для нас день смутку, але zarazом і днем національного обовязку й чину. У цей день кидаємо всі роботи і денні турботи й спішимо, всі здалека й зблизка, пішки, возом, чи залізницею до Чернівців, щоби помолитися перед Всевишнім за душі впалих у бою й закатованих та замучених в царстві московських червоних катів.

Помолитися за наших братів, що вються тепер у муках і передсмертних судорогах, щоби Всемилостивий простив їм їх гріх, що вони

далися спокусити манливим словам червоних дияволів і тепер відпокутують за це.

Помолитися, аби Господь Бог додав нам усім сили звалити московську неволю.

Спішим до Чернівців з Богом у серці, щоби тут піднести також свій могутній голос протесту проти звірств московсько-більшевицьких найздників, що напалися знищити Україну, та голодом, огнем і мечем винищити її трудолюбиве населення.

Тільки старці і малолітні діти остають у день 28. серпня дома. Усі решта спішать як один на

Всенаціональний, протестаційний фронт!

**Укр. Громадський Комітет Рятунку України
в Чернівцях.**